

که له پوور له شیعری نوئی کوردیدا: خویندنه وهی به ره می کاکه ی فله للاح به نمونه

فهراد قادر کهریم^۱

نوع مقاله: مقاله پژوهشی؛ تاریخ دریافت: ۱۶ فروردین ۱۳۹۹؛ تاریخ پذیرش: ۲ شهریور ۱۳۹۹؛ صص ۱۳۱-۱۵۲

DOI: <https://www.doi.org/10.34785/J013.2020.290>

کورتیه

که له پووری نه ته وه یی هه میسه سه رچاوه به کی گرنه بووه بو ده وله مند کردنی نه زمونی شاعیرانی نوئی کورد. نه مه ش له و باوه په پانه وه سه رچاوه ی گرتووه که له دوو توئی که له پووردا کومه لیک لایه نی دهروونی و کومه لایه تی و روشنبیری و فیکری و سیاسی و ته نانه ت په روه رده یی گه لی کورد په نگی داوه ته وه و نه و زانیاریانه ش په گنیک قوولیان له ناو گه لدا دا کوتاوه و به زمانیکی ساده ده بران و شه قلی نه ته وه بیان وه رگرتووه. کاکه ی فله للاح-یش وه کوو به کیک له شاعیره نو پخوازه کان له گرنگی نه سامانه نه ته وه ییبه گه یشتوو و هه ولی داوه به پیتی پیوستی په یام و تا قی کردنه وه شیعریه کانی سوود له به شه جیاوازه کانی که له پوور (په ندی پیشینان، نه فسانه، شیعری، داستان و گورانی، چیرۆک، دابونه ریت و هند) وه رگریت و له ریگه یانه وه سه رده مه که ی خوئی به رابردوو وه گری بدات و نه و راستیه به رجه سته بکاته وه که ئیستا نه لقه ی پیکه وه گری دانی رابردوو و ئاینده یه. بو نه مه به سته، به پیوستمان زانی له م توئینه وه به ماندا، که له ژیر ناوی «که له پوور له شیعری نوئی کوردیدا: شیعریه کانی کاکه ی فله للاح به نمونه» یه، هه ول بده یین چوئیتی و چه ندیتی مامه له کردنی شاعیر له گه ل که له پووری نه ته وه ییدا ده ست نیشان بکه یین.

چکیده

میراث ملی همیشه منبع مهمی برای پر بار کردن تجربه ی شاعران نوگرایی کرد بوده است. این مسأله نیز از این باور سرچشمه گرفته است که در درون هر میراثی بعضی از وجوه درونی و اجتماعی و روشنفکری و فکری و سیاسی و حتی آموزشی و پرورشی کردها مؤثر بوده است. تمام این اطلاعات عمیقاً در جامعه ریشه دوانیده و به زبان ساده بیان شده و مهر ملی گرفته است. کاکه فلاح به عنوان یکی از شاعران نوگرا در ادبیات کردی اهمیت این سرمایه ی ملی را درک و تلاش کرده است تا بر حسب ضرورت مضمون و مفاهیم شعرهایش، از بخش های مختلف این میراث همچون پند پیشینان، افسانه، شعر، داستان و آواز، رسم و عادت و ... سود جوید و از این راه حال خود را به گذشته پیوند دهد و این حقیقت را برجسته کند که حال حلقه ی ارتباطی گذشته و آینده است. به همین سبب ضروری می نماید کیفیت و کمیت دادوستد شاعر با میراث ملی مورد کنکاش قرار گیرد.

وشه گه لی سه ره کی: که له پووری نه ته وه یی؛ کاکه ی فله للاح؛ شیعری نوئی کوردی؛ په ندی پیشینان؛ نه فسانه؛ شیعری فولکلوریک.

واژگان کلیدی: میراث ملی؛ کاکه فلاح؛ شعر نو کردی؛ پند؛ افسانه؛ شعر فولکلوریک؛ داستان.

۱- پيشه کی

کهلهپووری میلیله هه میشه سه چاوه یه کی گرنګ بووه بۆ دهوله مندکردنی ئەزموونی شاعیرانی نوئی. ئەمەش له و باوه رەپانەوه سه چاوه ی گرتووه، که هه میشه له دوو توئی کهلهپووردا کۆمه لیک لایه نی دهروونی و کۆمه لایه تی و رۆشنییری و فیکری و سیاسی و ته نانه ت پەرودەیی گه لی کورد رهنگی داوه ته وه و ئەو زانیاریانەش به زمانیکی ساده و ساکار دەربردراون و رەگنکی قوولیان له ناو گه لدا دا کوتیوه. هەر بۆیه، کاکه ی فەللا حیش، وه کوو یه کیک له شاعیره نوپخوازه کان، له گرنگی ئەم سامانه نه ته وه بییه گه یشتووه و هه ولی داوه به پیی پیویست له بیر و تاقی کردنه وه شیعرییه کانیدا سوود له به شه جیاوازه کانی کهلهپوور وه بگریت و له رینگه یانەوه سه رده مه که ی خۆی به رابردووه وه گریدات و ئەو راستییه به رجه سته بکات، که ئیستا ئەلقه ی پیکه وه گریدانی رابردوو و ئاینده یه. له بهر ده گمەنی توژی نه وه له م بواره دا، به پیویستمان زانی پشت به ستوو به ریبازی وه سفی- شیکاری، ئەم توژی نه وه یه له ژیر ناوی «کهلهپوور له شیعری نوئی کوردیدا: شیعره کانی کاکه ی فەللا ح به نمونه» ئەنجام بدهین.

بۆ ئەو مه به سته، توژی نه وه که مان دابه ش کردووه ته سه ر دوو به ش؛ به شی یه که م، له ژیر ناوی «کهلهپوور له شیعری نوئی کوردیدا»، به نمونه شیعرییه کانی پیره میرد و گۆران تیشکمان خستووه ته سه ر رهنگانەوه ی کهلهپوور له شیعری نوئی کوردیدا؛ ئەمەشمان کردوو به ده روازه یه ک بۆ چوونه نیو به شی دووه می توژی نه وه که مان، که به ناویشانی «کهلهپوور له شیعره کانی کاکه ی فەللا حدا» یه و زۆر به وردی باسی چۆنی تی و چه ندی تی سوودوه رگرتنی شاعیر له به شه جیاوازه کانی کهلهپوور (پهندی پیشینان، ئەفسانه، گۆرانی و حیکایه ت یا سه رگوزه شت، داب ونه ریت، یاری) کردوو. بۆ هه له ینجانی نمونه کان پشتمان به دیوانه شیعرییه کانی شاعیر به ستوو و که م و زۆر به لای ئەو به ره مه شیعریانه یدا نه رۆیشتووین که بۆ مه به سته په روه رده ییه جیاوازه کان پیشکه شی مندالانی کردوون. بۆ ته وا و کردنی کاره که مان پشتمان به کۆمه لیک سه چاوه ی جۆراو جۆر به ستوو و له کۆتاییدا ئەو ئەنجامانه مان خستوو ته روو که پیمان گه یشتووین.

۲- کهلهپوور له شیعری نوئی کوردیدا

کهلهپوور ئەو سامانه گه وره یه ی گه له، که ده ماو ده م له نه وه یه که وه بۆ نه وه یه کی تر گواستراوه ته وه و هه موو قوناغیک شه قلی خۆی پی به خشیوه؛ هەر بۆیه به به ره مه می گه ل ده ناسریت و ده بیته که ره سته یه کی باش بۆ لیکۆلینه وه له لایه نی کۆمه لایه تی و میژوو یی و ده روونی و فیکری و هتد هەر نه ته وه یه ک. کورد یه کیکه له و میلیله تانه ی که خاوه نی کهلهپوور یکی ده وله مه نده. ئەم راستییه سه رنجی هه ندی له رۆژه لاتناسانی بۆ لای خۆی راکیشاوه و به لایه نیکی گه شی ئەده بی فۆلکلۆری کوردییان زانیوه (پروانه: مسته فا ره سوول، ۱۹۷۹: ۹). ئەمەش وای کردوو به بیته سه چاوه یه کی خۆمالیی گرنګ بۆ شاعیران و له بنیاتی ده قه شیعرییه کانیدا په نابیه نه بهر به شه جیاوازه کانی کهلهپوور. ئەم سوودلی وه رگرتنه ش ته نها له سنووری قوناغ و سه رده میکی شیعریدا نابینریت؛ به لکوو له هه موو سه رده میکدا ده کری ئاوری لی بدریته وه و به رجه سته بکریت. له و باره یه وه گۆرگی ده لیت «بناغه ی ئەده ب له فۆلکلۆر، واته له ئەده بی خه لکدا یه. فۆلکلۆر که ره سته یه کی خاوی مه زن و کان

و سه‌چاوویه بۆ هه‌موو شاعیران و نووسهران؛ گهر به باشی له رابردوو بگه‌ین، به‌ره‌می ئه‌مرۆمان زۆر زه‌نگین ئه‌بێ» (۹).

شاعیری لی‌هاتوو ده‌توانیت هه‌موو کاتیک به‌رگیکێ نوێ به‌ به‌ر فۆلکلۆردا بکات. ئه‌مه‌ش له‌ لایه‌که‌وه‌ بۆ ئه‌و به‌ها مرۆفایه‌تی و نه‌ته‌وه‌بیه‌ که‌ له‌ به‌شیکێ که‌له‌پووردا ره‌نگی داوه‌ته‌وه‌ و له‌ لایه‌کی تریشه‌وه‌ بۆ ئاشنابوونی تاکێ گه‌ل به‌ ره‌هه‌نده‌ واتاییه‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کانی ئه‌و سامانه‌ ده‌گه‌رپته‌وه‌؛ چونکه‌ یه‌شار که‌مال واته‌نی، «فۆلکلۆر یه‌کیکه‌ له‌ پایه‌ بنچینه‌بیه‌کانی زانستی ئینسانی، به‌ لکوو هه‌وه‌لیانه» (حوسین، ۲۰۰۷: ۷). شاعیریش خاوه‌نی هه‌ستیکێ ناسکه‌ و هه‌میشه‌ به‌ دوا‌ی به‌ها مرۆفایه‌تییه‌کانی وه‌ک خۆشه‌ویستی، ئازادی، ئاشتی، دادپه‌روه‌ری، پیکه‌وه‌ژیان، راستی، خۆشی و هتد ده‌گه‌رپت. له‌مه‌شدا فۆلکلۆر به‌ یه‌کیک له‌ باشترین گۆله‌کان ده‌زانیت بۆ ئه‌وه‌ی شیه‌لی شیعریی لی‌ دروست‌بکات؛ بۆیه‌ جارێک سوود له‌ په‌ندی پێشینان و ئه‌فسانه‌ وه‌رده‌گریت و تاویکیش سه‌رده‌کا به‌ ماله‌ ده‌وله‌مه‌نده‌که‌ی گۆرانیدا، که‌ بناغه‌که‌ی شیعرێ فۆلکلۆرییه‌ و هه‌ندی‌ جارێش سوود له‌ حیکایه‌ت وه‌رده‌گریت و گیانیکێ سه‌رده‌میانه‌ی ده‌کا به‌ به‌ردا و جار‌جاره‌ش روو له‌ داب‌ونه‌ریت و یارییه‌کانی کورده‌واری ده‌کات و له‌ بۆته‌ی ده‌قیکی نوێدا به‌رجه‌سته‌یان ده‌کاته‌وه‌. له‌ هه‌موو ئه‌و به‌کاره‌ینه‌شدا په‌یام و ئه‌ندیشه‌ و تاقی کردنه‌وه‌ شیعریه‌که‌ رۆل له‌ چه‌ندیتێ و چۆنیتیی وه‌رگرته‌که‌دا ده‌بینن؛ بۆیه‌ ئاساییه‌ گه‌ر شاعیر بۆ گه‌یاندنی واتایه‌کی جیاواز یا پێچه‌وانه‌ی ده‌قه‌ فۆلکلۆرییه‌که‌ به‌ کاری‌به‌ینیت.

به‌م چه‌شنه‌، که‌له‌پوور ده‌بیته‌ یه‌کیک له‌ سه‌رچاو ده‌یاره‌کانی شیعرێ نوێی کوردی. ئاو‌ردانه‌وه‌ی شاعیرانی نوێ له‌م سامانه‌ بۆ ده‌سته‌مۆبوونیان له‌ بواری دا‌هیناندا نا‌گه‌رپته‌وه‌؛ به‌ لکوو له‌ لایه‌که‌وه‌ وه‌ک ئه‌رکیکی نه‌ته‌وه‌یی بۆ زیندوو‌کردنه‌وه‌ی سامانه‌ نه‌ته‌وه‌بیه‌که‌ و له‌ لایه‌کی تریشه‌وه‌، له‌و باوه‌ره‌یانه‌وه‌ هه‌لقۆلاوه‌ که‌ ده‌ست‌گرتن به‌ که‌له‌پووره‌وه‌ جو‌ریکه‌ له‌ به‌گژدا‌چوونه‌وه‌ی دو‌ژمنانی گه‌ل؛ ئه‌و دو‌ژمنانه‌ی که‌ هه‌موو ئامانج‌یکیان له‌ناوبردنی کورد و که‌له‌پووره‌ میلیه‌که‌ی بووه‌. ئه‌مه‌ش به‌ روونی له‌ شیعرێ کوردیی سه‌ده‌ی بیسته‌مدا ره‌نگی داوه‌ته‌وه‌؛ ئه‌و سه‌ده‌یه‌ی که‌ تیا‌یدا نه‌ک هه‌ر کورد دا‌به‌ش‌کرا، به‌ لکوو رووبه‌رووی هه‌موو جو‌ره‌کانی زۆلم و سته‌م و له‌ناوبردن بوویه‌وه‌.

له‌ چاره‌کی یه‌که‌می ئه‌و سه‌ده‌یه‌دا و له‌ باشووری کوردستان، دوو جار شیخ مه‌حمودی نه‌مر حکومه‌تی پیکه‌وه‌نا. ئه‌م واقیعه‌ سیاسیه‌ نوێیه‌ قۆناغیکێ رۆشنییری هه‌مه‌لایه‌نه‌ی له‌گه‌ڵ خۆیدا هینایه‌کایه‌وه‌ و سلیمانی جوول‌یه‌کی ئه‌ده‌بی، به‌تایبه‌تی شیعرێ و رۆشنییری و رۆژنامه‌گه‌ری به‌خۆیه‌وه‌ بینی. ئه‌م جوول‌یه‌ نه‌ته‌وه‌بیه‌ له‌ رووی چۆنیتیه‌وه‌ جی‌په‌نجه‌ی به‌سه‌ر شیعرێ نوێی کوردی، که‌ دواتر له‌ سییه‌کانی هه‌مان سه‌ده‌ و له‌سه‌ر ده‌ستی گۆران و شیخ نووری شیخ‌ساله‌ح و پیره‌مێرد و هاوه‌له‌کانیان په‌ره‌ی پێدرا، دیاره‌ و بوو به‌ خاوه‌نی شه‌قلی تاییه‌ت به‌ خۆی و له‌ سیمای ئه‌و شه‌قله‌شدا به‌ روونی شوین‌ه‌واری که‌له‌پوور ده‌بینریت. جا ئه‌مه‌ له‌ رووی ئاواز و زمانه‌وه‌ خۆی له‌ گه‌رانه‌وه‌ بۆ کیشی برگه‌یی (نه‌ته‌وه‌یی) و جووت‌سه‌روا و زمانیکێ پاراو ده‌بینیته‌وه‌ که‌، هه‌روا که‌ گۆران سه‌رنجی بۆ را‌کیشاوه‌، دوو سیمای دیاری شیعرێ فۆلکلۆری کوردین (بروانه‌: ئاشنا، ۲۰۰۲: ۲۸).

ئەوا له وردبوونه‌وه‌مان بۆ ناوه‌رۆکی ده‌قه شیعرییه‌کانی ئەو قوناغه، ده‌بینین گه‌لیک به‌شی تری کله‌پووری کوردیان ئاوێته‌ی ده‌قه‌کانیان کردووه و له به‌رژه‌وه‌ندی لایه‌نی بی‌ری و هونه‌ری ده‌قه‌کانیان به‌رجه‌سته‌یان کردووه. به‌ لایانه‌وه «شاعیری نوئی کاتیک مامه‌له‌ گه‌ل کله‌پووردا ئەکا، وه‌ک به‌هایه‌کی بی‌گیانی رووت یان شیوه و قالبیکی ئاماده‌مامه‌له‌ی له‌گه‌لدا ناکات؛ به‌لکوو وه‌ک که‌ره‌سته‌یه‌کی زیندوو، که‌ خاوه‌نی ره‌ه‌ندگه‌لیکی فیکری و ئیستاتیکی و کارایه‌ له‌ بنیاتی ده‌قی نویدا، سوودی لی‌وه‌رده‌گریت» (میراوی، ۲۰۱۵: ۴۸)، به‌مه‌به‌ستی ئەوه‌ی به‌شیوه‌یه‌کی پراکتیکی سوودوه‌رگرتنی شاعیرانی نوئی کورد له‌ کله‌پوور ده‌ستنیشان‌بکه‌ین، وای به‌ باش ئەزانین روو له‌ ده‌قه‌کانی هه‌ر دوو شاعیر، گۆران و پیره‌مێرد، بکه‌ین و چه‌ند نمونه‌یه‌ک به‌رچاوبخه‌ین.

۲-۱- پیره‌مێرد (۱۸۶۷-۱۹۵۰)

پیره‌مێرد دیارترین شاعیری نوئی کورده‌ که‌ به‌شیکی ژبانی بۆ بایه‌خ‌دان به‌ کله‌پووری کوردی ته‌رخان کردووه و له‌م بواره‌دا سامانیکی گه‌وره‌ی بۆ به‌جی‌هیشتووین. هه‌ریه‌ک له‌ به‌ره‌مه‌کانی (په‌نده‌کانی پیره‌مێرد، دوانزه‌سواره‌ی مه‌ریوان، مه‌حمود ئاغای شیوه‌که‌ل و گالته‌وگه‌پ و مه‌ته‌ل) نمونه‌ی دیاری ئەم بایه‌خ‌پێدانه‌ن. ئەم لایه‌نه‌ به‌ روونی له‌ لاپه‌ره‌کانی رۆژنامه‌که‌شی، ژین‌دا ره‌نگی داوه‌ته‌وه. هه‌ربۆیه، به‌لامانه‌وه ئاسایی ده‌بیت، کاتیک ده‌بینین له‌ نیو به‌ره‌مه‌ شیعرییه‌کانیشیدا به‌شه‌ جیاوازه‌کانی ئەده‌بی فۆلکلۆری پانتاییه‌کی فراوانیان داگیرکردووه؛ به‌و پێیه‌ی «پیره‌مێرد شاره‌زایه‌کی باشی رۆشنبیری و ئایینی و په‌ندی پێشینان و حکمه‌ت بووه؛ به‌توانا و کارامه‌یی و لێهاتووویی خۆی هه‌ول‌ی داوه‌ چه‌ندین وه‌ی کورت دابنیت که‌ له‌ په‌نده‌وه‌ نزیکن» (مه‌مه‌د مه‌حمود، ۲۰۱۲: ۱۵۰). شاعیر له‌ ده‌قی پۆشیده، سوود له‌ ئەفسانه‌ی کوردی «مانگ‌گیران» وه‌رده‌گریت، که‌ له‌ کۆندا وا لیک‌دراوه‌ته‌وه بۆ ئەوه‌ی به‌ربیت پێویسته‌ خه‌لکی ته‌قه‌ به‌ ئاسماندا بکه‌ن و له‌ ته‌پل و دومه‌له‌ک بدن؛ چونکه‌ به‌وه‌ ده‌گه‌رێته‌وه سه‌ر دۆخی سروشتی خۆی (بروانه: ئیبراهیم هه‌سه‌ن، ۲۰۰۷: ۱۳۲-۱۳۳).

زولف که‌ رووی داپۆشیايه، بانگ و هاواریان ئەکرد

خه‌لکه‌ مانگ‌گیرا له‌ ته‌پل و دومه‌له‌ک دهن ده‌ست‌و‌برد

(پیره‌مێرد، ۲۰۱۰: ۱۹۱)

شاعیر زۆر هونه‌رمه‌ندانه سوودی له‌ ئەفسانه‌که‌ وه‌رگرتوووه و له‌ خزمه‌ت بیره‌ لیریکیه‌که‌ی شیعره‌که‌یدا له‌ دووتوویی وینه‌یه‌کی شیعری د‌ل‌گیردا به‌رجه‌سته‌ی کردۆته‌وه. له‌ دارشتنی وینه‌که‌دا هونه‌ری چواندن رۆلی سه‌ره‌کی گه‌راوه؛ رووی یار به‌ مانگ و زولفی به‌ گیرانی مانگ چواندوووه؛ تا ئیره‌ وینه‌یه‌کی ئاسایی و دووباره‌یه؛ ئەوه‌ی نوێگه‌ری به‌ وینه‌که‌ به‌خشیوه «له‌ ته‌پل و دومه‌له‌ک‌دانه» که‌ وابه‌سته‌ی کرداری «مانگ‌گیران» کراوه و له‌ ئەفسانه‌که‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتوووه. به‌وه‌ش شاعیر په‌رۆشی و نا‌ئارامیی خه‌لک بۆ لاچوونی زولف له‌سه‌ر رووی مانگ‌ئاسای یار ده‌رده‌بریت. پیره‌مێرد له‌ ده‌قی «بالۆری»‌دا ده‌لێت:

مه‌لای مه‌زبووره‌ چوو‌بووه سه‌ر داری
ل‌قیکی ئەب‌ری، بیک‌ا به‌ باری

ئه‌یویست ئه‌و لقه‌ی خو‌ی وا له‌ سه‌ری
 ریبواری پیی‌گوت: مه‌لای سه‌رداری
 مه‌لا لئی نه‌بیست سا ئه‌و به‌ری‌بوو
 که‌ که‌وته‌ خواری‌وتی: ئه‌م پیاوه
 رای‌کرد، چوو پیی‌گوت: که‌رامه‌تداری!
 ئه‌لبه‌ت ئه‌یشزانی که‌ من که‌ی ئه‌مرم
 وتی: عومری تو پیت بلیم چه‌نده؟
 منیش به‌وانه‌ی که‌ قۆپۆن ئه‌کرن
 میلله‌ت داریکه‌، که‌ سببه‌رداره
 ده‌ستی داد زۆریان ئه‌خاته‌ خواری
 وا چاکه‌ به‌ داخ نیشانه‌یان که‌ن
 له‌ بن‌دا بی‌ری عه‌قلی‌وای بری
 ئه‌و لقه‌ بی‌ری ئه‌که‌ویه‌ خواری
 ئه‌م له‌گه‌ل لقا‌دا سه‌ره‌نگری‌بوو
 له‌ غه‌یب ئه‌زانسی، وه‌لیسی ته‌واوه
 تو که‌ زانیت من ئه‌که‌ومه‌ خواری،
 توخوا پیم‌بلی، له‌به‌رت مرم
 به‌ سی‌بای زگی، ئه‌و که‌ره‌به‌نده
 ئه‌لیم‌لقی ژیر خو‌تان ئه‌برن
 چون‌لق و پۆپی ئه‌شکی ئه‌و داره؟
 که‌چی عار نانین به‌ که‌وتنی جاری
 که‌ عاریان نه‌نا ره‌وانه‌یان که‌ن
 (پیره‌میرد، ۲۰۱۰: ۵۴۴)

شاعیر به‌ته‌واوی سوودی له‌و حیکایه‌ته‌ فۆلکلۆرییه‌ی مه‌لای مه‌زبووره‌ یا مه‌شه‌هووره‌ بینووه؛ ئه‌و چیرۆکه‌ی باس له‌ برینه‌وه‌ی داره‌که‌ی ژیر خو‌ی ده‌کات و کردوو‌یه‌تی به‌ ئامرازکی شیعیری بۆ گه‌یانندی بیره‌که‌ی خو‌ی. شاعیر زۆر هونه‌رمه‌ندانه‌ حیکایه‌ته‌ فۆلکلۆرییه‌که‌ی به‌ په‌یامی سه‌ره‌کی ده‌قه‌که‌یه‌وه‌ گرێ‌داوه؛ به‌ چه‌شنیک خو‌ینه‌ر چیژ له‌ خو‌یندنه‌وه‌ی ده‌قه‌که‌ و لایه‌نه‌ هونه‌رییه‌که‌شی وه‌رده‌گریت. شاعیر مه‌به‌ستیتی دژی ئه‌و که‌سانه‌ بوه‌ستیته‌وه‌، که‌ کۆپۆنی خو‌راکی خه‌لک به‌ هه‌رزان ده‌کرن و پیی‌وايه‌ کاری ئه‌و جو‌ره‌ مرۆقه‌ چاوچنۆکانه‌ هاوشیوه‌ی کاره‌که‌ی مه‌لای مه‌زبووره‌یه‌ و میلله‌تیش وه‌ک داره‌که‌ وایه‌ که‌ نابیت زبانی پی‌بگه‌یه‌نریت؛ بۆیه‌ له‌ ئاکامدا قۆپۆن/ کۆپۆن کره‌کان خو‌یان ده‌بنه‌ قوربانی.

۲-۲- گۆران (۱۹۰۴-۱۹۶۲)

ئه‌و شاعیره‌یه‌ که‌ شیعری نو‌یی کوردیی خسته‌ سه‌ر راسته‌ری و به‌ هه‌موو جو‌ریک خو‌ی بۆ نو‌یکردنه‌وه‌ی شیعیر ته‌رخان کرد. لای ئه‌میش که‌له‌پوور ئاماده‌بیه‌کی ته‌واوی هه‌یه‌، هه‌ر له‌ رووی زمانه‌وه‌ گۆران ده‌یان ده‌برینی کوردانه‌، که‌ سه‌رچاوه‌که‌یان په‌ند و قسه‌ی نه‌سته‌ق و حیکایه‌ته‌ له‌ بۆته‌یه‌کی شیعیری رازاوه‌دا ده‌رده‌پریت. وه‌ک هه‌ریه‌ک له‌ «خۆزگه‌م به‌ پار، ده‌ک لال بم، پارو له‌ ده‌م فرینه‌، کلک بۆ ناوگه‌ل، ده‌ستم به‌ دامانت و هتد. گۆران که‌ سه‌رئامه‌دی نو‌یخو‌ازبیه‌ له‌ شیعیری

کوردیدا، چەشەیه‌کی کوردی جوان لەنیو شیعەرەکانیدا بەدی دەکرێت. هەربۆیە شمشالە‌کە‌ی دەرویش عەبدوڵلا لە ئاوازی بتهۆقن زیاتر بە رۆحی ئاشنایە:

ئەوئەندەم بیست لە موسیقا خروۆشی رۆحی بیگانە
میزاجی کوردەواریم تیکچوو، دەرویش عەبدوڵلا،
دەخیلت بێ دەسا بە لاوک و ئای ئای و حەیرانە
شەپۆلی زەوقی میلی پر دەروونی مات و چۆلم کە!
لە بیتهۆقن گەلی زیاتر بە رۆحم ئاشنای، وەللا
دە ئەی دەرویش، سکالایە ک لە گەل رۆحی کلۆلم کە!
(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۱۲)

شاعیر دەزانیت رۆح و سۆزی بە هەستی کوردانە پەرەدە‌کراوی، بە ئاوازی بیگانە تیر نابێ، بە‌تایبەتی ئە‌گەر هات و ئە‌زموونە شیعیریە‌کە وابەستە‌ی نا‌ئارامییە کە‌سییە‌کانی شاعیر بن. پەرە‌نگدانە‌وه‌ی ئە‌فسانە‌کانی تایبەت بە «کاوه و زوحاک، شیرین و فەرهاد، لەیل و مە‌جنوون، مە‌م و زین و هتد» لای شاعیر بە‌شیکن لە‌و سامانە‌ی لە‌ فۆ‌کلۆ‌رە‌وه سەر‌چاوه‌یان گرتووه. لە‌ دە‌قی «زیندانی ئە‌ژدە‌هاک» دا بە‌رگیکی شیعری کردووه بە‌ بالای ئە‌فسانە‌ی کاوه‌ی ئاسنگەر و زوحاکدا. لە‌ ئە‌فسانە‌کە‌دا هاتوو «شاهنشای زۆ‌ردار، زە‌حاک، تووشی نە‌خۆ‌شییە‌کی قورسی سە‌یری ئە‌فسانە‌یی بوو، لە‌سەر هەر دوو شانی دوو مار شین بووبوون، لە‌سەر می‌شکی ئادە‌میزاد دە‌ژیان. زە‌حاک فەرمانی دە‌رکردبوو هە‌موو رۆژی سە‌ری دوو مێ‌ردمندال بێ‌رن و می‌شکیان دە‌ربینن بۆ ئە‌وه‌ی بێ‌ی بە‌ خۆ‌راکی مارە‌کان» (خە‌زنە‌دار، ۲۰۱۰: ۳۵/۶).

گۆران هە‌مان بێ‌رۆ‌کە‌ی هیناوه و لە‌ خە‌زمە‌تی کە‌شە‌ شیعیریە‌کە‌یدا، کە‌ وابە‌ستە‌ی سە‌م و نادادی رژی می‌ زوحاک ئاسای پاشایە‌تی عێ‌راقی ناوه‌راستی سە‌ده‌ی بیستە‌مه، تە‌وزیفی کردووه. شاعیر چاره‌نووسی هە‌موو دیکتاتۆ‌ریک لە‌ نە‌ماندا دە‌بینیت؛ بۆ‌یە لە‌ زیندانی بە‌وپە‌ری وره و گە‌شبینیە‌وه ئومید لە‌سەر پروو‌خانی ئە‌و رژی‌مه هە‌ل‌دە‌چنیت. ئە‌م ئاواتە‌شی دوای چە‌ند سالیکی کە‌م هاتە‌دی. ئە‌م هیوا و گە‌شبینیە‌ی شاعیر بە‌ شکست و نە‌مانی زۆ‌ردار، هەر لە‌ سەر‌چاوه‌ فۆ‌کلۆ‌رییە‌کە‌وه سەر‌چاوه‌ی گرتووه؛ چونکە «فە‌لسە‌فە‌ی سە‌خت و نە‌لە‌رزیوی خە‌لکە‌ بە‌رامبەر بە‌ خراپه و زۆ‌لم کردن و ئە‌نجامی زۆ‌رداریش هەر نە‌مانه» (مستە‌فا رە‌سوول، ۱۹۷۹: ۱۳۱).

ئە‌ژدە‌هاک! زیندانت قە‌لاقە‌ لایە

دیواری کۆ‌نکریت، دە‌رگای پۆ‌لایە

...

ئە‌ژدە‌هاک ئە‌ی دێ‌وی لە‌ بێ‌ر زراو‌چوو!

ئە‌ی ناشتای مارانت بە‌ می‌شک کردوو!

ئە‌و می‌شک تازانە‌ی زنجیرت کردوون،

لە‌ لێ‌وی پێ‌چالی مەر‌گات راتگرتوون،

...

تا رۆژی‌ک ئە‌و خۆ‌ینە‌ی بە‌ ناحە‌ق رشتت،

ئە‌و بێ‌رە‌ی واتزانی ئی‌جگاری کوشتت،

تاو دەن تەنوووری دەماری کاوه،

ئەو چە کوش وە شینە ی رۆلە ی کوژراوه

ئە خرۆشی و ئە جوۆشی و کۆمە ل یە ک ئە خا

هەر هە لسا و ئە بین ی زیندانت رووخا

(گۆران، ۱۳۸۴: ۲۰۱)

ئەم سوودوهرگرتنە ی گۆران لە بەشەکانی کە لە پوووری کوردی لە قەسیدە ی «لاوکی سوور بۆ کۆریای ئازا» کە ی زۆر زیاتر رەنگی داووتەووە. شاعیر بۆ دەستپێکی دەقە کە و پێکەووە بەستنی کۆپلەکانی، شەش جار ئەم دێرە دوویات دە کاتەووە:

ئازادێخواز! گری... گری

کەوتە ژێر پێی درنج، پەری

(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۸۵)

کە وە کوو خۆی ئامازە ی پێداووە، لە بنیات نانیدا سوودی لەو دێرە شیعری فۆلکلۆری کوردی وەرگرتوووە کە دە لێت:

گۆلالە برایمە! گری... گری

چووینە غەزای ناو گاوری

(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۸۵)

گۆران بۆ ئەو دێرە کە کلێل و ئەلقە ی پێکەووە بەستنی کۆپلەکانی قەسیدە کە یەتی، سەرباری ئەو ی سوودی لە دێرە شیعرییە کە ی فۆلکلۆر وەرگرتوووە، بە ناو هێنانی هەر یە ک لە درنج و پەری، جارێکی تر شیعری کە ی بردوووە تە سەر کانێ ئەفسانە ی کوردی. لێرە دا درنج نمونە ی هێزی شەر و پەریش نمونە ی هێزی خێرە (بروانە: مستەفا رەسوول، ۱۹۷۹: ۲۰). شاعیر شەری ئازادێخوازی گەلی کۆریای کردوووە بە شەری مەملانی نیوان هێزی خێر و هێزی شەر (بروانە: شارهزا، ۲۰۰۵: ۳۵). بۆ ئەو شەش، ئمپریالیستەکانی بە درنج و میللەتی کۆریای بە پەری چواندوووە. لە رێگە ی ئەو دوو وێنە یە شەووە دەمانباتەووە نیو دنیا شیعرییە کە یەووە، کە دیمەنیکی درندەیی و خراپە کاریی هێزە بالادەست و بەرژەووە ندخووازه کانه. شاعیر بۆ ئەو ی ئەم وێنە یە لە بەر چاو خۆینەر قیزەوون و نەفرت لیکراو بکات، هەموو دەربرینە هاوشیووە کان کۆدە کاتەووە و لەو یووە پیمان دە لێت هەرچی سیمای ناشیرینی و درندەیی هە یە لەو هێزە دا خۆی کۆکردوووە تەووە؛ بۆ یە هەریە ک لە وشەکانی «خوای شەر، ئەهریمەن، دێو، درنج» کۆ دە کاتەووە و دەیانکات بە پێچوینراو بۆ ئەوانی ستەمکار و داگیرکەر کە چوینراون:

خوای شەر، گونا، ستەم، تاوان ئەهرەمەنی گەورە ی دێوان

مام سام خۆی و ئە کوانی دێو جۆنپۆلی پیر، قلیان بە لێو

لە گەل سوپای وردە درنج دایانە بەر دەشتی برنج

(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۸۶)

وه کوو وتمان، له بنیاتی دهقه که دا ئاماده بوونیکی دیاری که له پووری میلی هیه. ئەم راستییه دوا په یامی دهقه که شی گرتوو ته وه، کاتیک هه مان باوهر و گه شینی شاعیر به نه مانی سته مکاران و سه ره که وتنی هیزی حهق ده بینین. ئەمهش له ئەفسانهی کوردیییه وه سه چاوهی گرتوو، که تییدا «وینهی کیشهی نیوان دیو و درنج و ئاده میزاد ده کات به نیشانهی ئەو کیشه یه ی له زۆر کۆنه وه له کۆمه لی ئاده میزادا و له نیوان هیزی چاکه و خراپه دا یا هیزی خراپه و به دیدا به رپابوو، بی گومان هیزی چاکه، که زۆر بهی رهنجده ری کورده، به ره ی رووناکییه و، قاره مانانی ئەم به ره یه ن له ئەنجامدا سه ره که ون» (موکری، ۱۹۸۴: ۴۷). بۆیه، گۆرانیش ده لیت:

ئهی نه ته وهی کوردی برسی!
 عه ره ب، هیندی، هه رکه س، هه رچی!
 خۆت توند بگه ره، ئەهی ئیستیعمار!
 ئەهه ره مه نی جه ور و ئازار
 له بهر هیزی حهق خوراوا،
 هیزی رۆژی به رامبه ره شه و،
 هیهی وریای به رامبه ره شه و،
 خۆت توند بگه ره هیزی گومرا!
 ته پ ها! تریهت دی و لنگه و قوچ،
 بۆی ئە که ویت ده عبای وه ک حووچ!
 (گۆران، ۱۳۸۴ ک: ۱۸۹-۱۹۰)

۳- که له پوور له شیعره کانی کاکه ی فه للاحدا

دوای پیره میرد و گۆران، کاکه ی فه للاح شاعیریکی نوپخوازی تره که بایه خیی زۆر به که له پوور داوه و ئاویتته ی به تاقی کردنه وه شیعرییه کانی کردوو. به پروای ئیمه ئەم بایه خپیدانه ی، سه رباری باوه ر بوونییه به ده وه له مه ندیی ئەو سامانه نه ته وه ییه. وه ک خۆی ده لیت، «له شیعیر و ئەده ب و تیکرای زیاندا باوه رم به گۆرین و پیشکه وتن و نوپ بوونه وه هیه و نوپ له منالدانی کۆندا دروست بووه و ره وا نییه وه ک سامان و که له پووری نه ته وایه تی نه هه مووی فری بدین و نه باوه شیش بۆ هه مووی بگرینه وه؛ راست وایه ته نها سامانی باش و به که لک و زیندوو بقۆزینه وه و ئاویتته ی به ره و هونه ر و چیژ و پیژی خزمهت و به ره مه می سه رده می خۆمانیان بکه یین» (کاکه ی فه للاح، ۱۹۸۰ ب: ۲۰۴).

هه ره وه ک له م رپچکه یه دا، کاکه ی فه للاح به ده ر نه بووه له کاریگه ربوونی به پیره میرد. له م رووه وه عیژه دین مسته فا ره سوول ئامازه به وه ده کات که کاکه ی فه للاح له زۆر رووه وه شوین پیی پیره میردی هه لگرتوو (بروانه: کاکه ی فه للاح، ۱۹۸۰ ئە لف: ۳۸). جا ئە گه ره ئەو شوین پیی هه لگرتنه له روا له تدا خۆی له چاپ کردنه وه ی پهنده کانی پیره میرد و کردنه وه ی کتیبخانه که ی و ده رکردنه وه ی رۆژنامه که ی ژین دا ببینیتته وه، ئەوا له کرۆکدا خۆی له بایه خدانی شاعیر به به شه جیاوازه کانی که له پوور و رهنگر پیژ کردنیان له شیعردا، ده نوپیت. بۆ ئەوه ی ئەم بۆچوونه به سه لمینین، وا باشتره راسته وخۆ روو له دهقه کانی شاعیر بکه یین و به پیی به شه جیاوازه کانی که له پووری میلیمان لییان بدوین.

۳-۱- پهنندی پیشینان

پهنندی پیشینان ده‌برپنیک کورت و پوخته به زمانیکی ساده و دارشتنیک چرده‌براره و شوینه‌واری نه‌زمونیک گه‌وره‌ی پیوه دیاره. ئەمه‌ش هۆکاری سه‌ره‌کیه بۆ گواستنه‌وه‌ی ده‌ماوده له نه‌وه‌به‌که‌وه بۆ نه‌وه‌یه‌کی تر «له‌م سامانه‌دا جووری بیر‌کردنه‌وه‌ی گه‌لی کورد و باری کۆمه‌لایه‌تی ژیان‌ی به‌ئاشکرا دیاره» (ره‌سوول ئیبراهیم، ۱۹۸۴: ۵)، ئەمه‌ش وای کردووه بگه‌ینه‌ئو و راستیه‌ی که بلین ناوه‌روکی پهنده‌کان هینده به‌رفراوان و همه‌لایه‌ن، باوه‌رناکریت لایه‌نیک مابیت که ئاوری لێ‌نه‌دایته‌وه و باسی نه‌کردبیت. به‌هۆی ئەو کورتی و پوختیه، شاعیران په‌نای ده‌به‌نه‌به‌ر و ئاویتته‌ی شیعه‌کانیانی ده‌که‌ن. له‌مه‌دا توانا و کارامه‌یی شاعیر و که‌شه‌ شیعه‌یه‌که‌ی رۆل له‌ چۆنیه‌ی به‌رجه‌سته‌کردنیاندا ده‌بینن.

کاکه‌ی فه‌للایه‌ش وه‌ک هه‌ر شاعیره‌یکه‌ی نوێخواز، بایه‌خیکه‌ی زۆری به‌ پهنندی پیشینان داوه و ئاویتته‌ی شیعه‌کانی کردووه. وردبوونه‌وه له‌ دیوانه‌که‌ی، ئەو راستیه‌مان بۆ ده‌خاته‌روو که کاکه‌ی فه‌للایه‌ له‌ هه‌موو به‌شه‌کانی تری فۆکلۆر زیاتر گرنگی به‌م به‌شه‌ داوه و به‌کاری هینان؛ نه‌ک هه‌ر ئەوه، به‌لکوو شاره‌زایی شاعیر له‌ به‌ها و گرنگی پهنندی پیشینان و ناوه‌روکه‌کانی وای کردووه هه‌ندێ جار سه‌راپای ده‌قیکی به‌ نه‌فه‌سی په‌ندئاسا دابره‌ژیت (بروانه‌ ده‌قه‌کانی سه‌رنجیک، دووربینی، فه‌لسه‌فه‌ی ژیان، تیبینی، سۆزی خۆشه‌ویستی: کاکه‌ی فه‌للایه‌، ۲۰۰۴: ۱۰۵-۱۰۷، ۱۱۳، ۱۱۶-۱۱۸). شاعیر له‌ ده‌قی «رۆژیکه‌ی نوێ»‌دا، که به‌هۆی کۆتایی‌هاتنی رژیمی پاشایه‌تی عێراق و هاتنی رژیمی کۆماری عه‌بدولکه‌ریم قاسم نووسیه‌تی، ده‌لێت:

هه‌وری چلکن و ته‌م و غوباریش خۆیان دلنیا
هه‌رگیزاوه‌رگیز رووی رۆژی و نوێ ناگیرێ پینان
(کاکه‌ی فه‌للایه‌، ۲۰۰۴: ۷۴)

شاعیر سوودی له‌و پهنده‌ کوردیه‌ وه‌رگرتووه، که ده‌لێت «به‌ری رۆژ به‌ بیژنگ ناگیریت» و به‌ ده‌ستکارییه‌وه له‌ به‌رژه‌وه‌ندی بیری ده‌قه‌که‌دا ده‌ستکاری کردووه و له‌بری بیژنگ، هه‌وری چلکنی داناوه، که په‌مزه بۆ دوژمنانی ئازادی. وه‌کوو ده‌زانریت گه‌لانی عێراق به‌گشتی و، کورد به‌تایه‌تی، هیوایه‌کی زۆریان له‌سه‌ر رژیمة‌که‌ی قاسم هه‌لچنی؛ کاکه‌ی فه‌للایه‌-یش هه‌ر به‌و هه‌سته‌ بیری ده‌قه‌که‌ی ئاوداوه. شاعیر له‌ ده‌قیکی تردا به‌ ناوی «مه‌ردایه‌تی»، سوود له‌ چه‌ند په‌ندیکه‌ی پیشینان وه‌رده‌گریت و ده‌لێت:

زمانم با نه‌جوولینم، که جوولانم قسه‌ی پییه
له‌ گولله‌ی خۆت بیاریزه، تفه‌نگیکه‌ و له‌سه‌ر پییه

...

سه‌رنجی پهنندی کۆنت به‌ برای کوردم که کۆن نابێ
«که‌ مردن مردنه‌ ئیتر چییه‌ ئەم لنگه‌ فرتییه‌»
«که‌ ئازا جارێ ئەمری، ترسنۆکیش رۆژی دووسه‌د جار»
له‌ ژین و مردنی مه‌ردی دلی تۆ بۆچی کرمییه‌؟
(کاکه‌ی فه‌للایه‌، ۲۰۰۴: ۸۰-۸۱)

تیکرای دهقه که رهنگ پندهروهی ناویشانی سهره کی دهقه که یه. یه کیک له خهسلته هره دیاره کانی مرؤقی کورد، که زور له پهندي پیشیناندا ده بیریته، هه لباردنی ژبانی سهره برزانه و مهردانه یه. کاکه یه فله للاح لهو دیرانه ی سهره وه دا سی پهندي پیشینانی بهرجه سته کردووه:

۱- قسه وه ک گولله یه، له دم ده چوو ناگه ریته وه؛

۲- مردن مردنه، لنگه فرتی چیه (بروانه: ره سوول ئیبراهیم، ۱۹۸۴: ۷۳)؛

۳- ئازا هه جاریک ئه مرئ، ترسنوک سه د جار (۷۳).

شاعیر له به کارهینانی پهندي یه که مدا، مه به سستی نه یاره کانی ئاگادار بکاته وه، که له توانا یه و وه لامي جهرگبر و بیده نگ که ریان بداته وه؛ هه ربویه هوشداریان ده داتی. لیته دا بیرۆکه ی پهنده که ی فراوان کردووه؛ ئاگایانه زمانی خوی به تفهنگ چواندووه، به لام تفهنگیک له دۆخی سهریپی و ئاماده بییدا؛ ئه م ئاماده بییه له ده برینی «زمانم با نه جوولینم» یش، که ده روازه ی دهقه که یه خوی ده نویتیت. به واتایه کی تر، ئه گه ر پهنده کوردییه که هوشداری به قسه که ر بدات که پیویسته ئاگای له ئاخاوتنه کانی بیت بو ئه وه ی به رامبه ره که ی بریندار نه کات، کاکه ی فله للاح ئه م هوشدارییه به گوینگر ده دات؛ ئه مه ش به هوی که شی دوانده رانه ی دهقه که وه یه؛ چونکه وا ده رده که ویت که شاعیر له وه لامي که سانیکی ترسنوکدا نووسیویه تی. ئه مه ش ده رگای بو هاتنه ناوه وه ی ئه و دوو پهنده که ی تر کردووه ته وه، که بیرۆکه ی له یه کتر نزیکیان هه یه و هه ردووکیان جهخت له وه ده که نه وه که مرؤقی راسته قینه ده بی ئازا و چاونه ترس و بویر بیت.

په یامی شاعیر له کوکرنه وه ی ئه م پهنده دا ئه وه یه که به ها و ئاکاره به رزه کانی وه ک مهردایه تی، بویری، راستگویی و دلسوژی نه به ستراون به کات و شوینیکی دیاری کراوه وه؛ به لکوو پیویستی هه موو شوین و سهرده میکن و ده بی ئه و خهسلته تانه له مرؤقی بالادا هه بن. به کورتی، شاعیر له به کارهینانی پهنده کاندایه دویینی به ئه مرۆوه گری داوه. یه کیک تر له وه ده قانه ی شاعیر، که تیایدا سوود له پهندي پیشینان وه رگیراوه، ده قی «له زمان جوانه مه رگیکه وه» یه، له سالی ۱۹۶۵، بو شه هیدیکی جوانه مه رگی نووسیوه؛ تییدا ده لیت:

گه رچی باوه رم وایه کاسه پر بوو لیئی ئه رژی

کاسه ی خوینی رزای ناهه ق پر و لیوانه

به گه رمی خوینی ئالی جوانه مه رگی خیرنه دیو

ئه سووتی تهخت و بهختی ئه وه ی که وا تاوانه

(کاکه ی فله للاح، ۲۰۰۴: ۱۶۹-۱۷۰)

ئه م پهنده «کاسه پر بوو، لیئی ئه رژی»، ئه و راستییه دوویات ده کاته وه که «کاتی له ده روونی مرؤقدا چهوسانه وه په نگ ئه خواته وه، بی گومان خوراگرتن ده بیته شتیکی نسبی؛ هه تا وای لی دی چه ند چهوسانه وه زور بی، مه سه له ی خوراگرتن له ئه نجمادا ئه بیته ته قینه وه، که یه کسانه به یاخی بوون و هوشیاری و مرؤق پله پله ده گه یه نیته ئه و راده یه ی ئه و پهنده بلیت» (ره سوول ئیبراهیم، ۱۹۸۴: ۷۲).

ئاشکراشه شهسته کانی سهدهی رابردوو سهدهمی شۆرشى ئهیلوول بوو، که رژیمی ئه کاتهی عیراق دهستی نابوووه بیناقاقای گهلی کورد و نهخشهیی توانندهوی ده کیشا. له رژۆگارێکی واشدا، بۆ شاعیرێکی کوردپهروه‌ری وه ک کاکه‌ی فهللاج، پهنده هه‌ره‌شه‌ئامیزه‌کان زیندوووه کرینه‌وه و به‌رگیکی نوێ و گیانیکی پر له به‌رنگارییان پی ده‌به‌خشریت؛ ئه‌و گیانی به‌رگریه‌شه که ئاسۆیه‌کی روون و سیمای گه‌شبینی به ده‌قه‌که ده‌به‌خشیت و مژده‌ی نزیکه‌بوونه‌وه‌ی مه‌رگی دۆژمان راده‌گه‌یه‌نیت. ئه‌م پیشبینیه‌ی شاعیر، وه‌ک راستیه‌ک، دوا‌ی چهنده‌ سالیکی که‌م دیتته‌دی. شاعیر جارێکی تر هه‌مان پهنده بۆ هه‌مان مه‌به‌ست و بۆ باسی رژۆگارێکی هاوشیوه‌ی سالانی نیو ده‌قه‌که‌ی پیشوو، له ده‌قی «یادی شۆرشى ۱۴ گه‌لاویژ» ی سالی ۱۹۵۹دا، به‌کارده‌هینیتته‌وه و باس له چه‌وسانه‌وه‌ی گهلانی عیراق له سه‌رده‌می رژیمی پاشایه‌تی عیراق ده‌کات، که له ئه‌نجامدا شۆرشى ناوبراوی لیکه‌وته‌وه:

تا له ناکاوا سوپای مه‌رد، پیشه‌وا‌ی ئه‌م میلله‌ته
نه‌عه‌ته‌ی کیشا که کاسه‌ی زۆلم و زۆر وا پرپوووه
پیشه‌وا‌ی کورد و عه‌ره‌ب عه‌بدولکه‌ریمی قاره‌مان
هه‌لمه‌تی هیناوه وه‌ک شیری له‌لانه‌ده‌رچوووه

...

کۆشکی «ره‌حاب» بوو به‌ گۆری خۆفرۆشانی ولات
هه‌رکه‌سی چال هه‌لکه‌نی بۆ خه‌لقى خۆی که‌وتوووه
(رۆژنامه‌ی ژین، ۱۹۵۹: ۴)

شاعیر لیره‌ ده‌ستکاریی فۆرمی پهنده‌که‌ی کردوووه و کردوووه‌تی به «کاسه‌ی زۆلم و زۆر وا پرپوووه»؛ به‌لام بیری و ئامانجی پهنده‌که‌ هه‌ر وه‌کوو خۆیه‌تی و به‌شیوه‌یه‌کی شاعیرانه‌ تیکه‌ل به‌ رووداوی ناو ده‌قه‌که‌ کراوه. ئه‌مه‌ش کارێکی رێ‌پیداوه‌ بۆ شاعیر؛ چونکه ئاساییه که پهنده‌کان به‌ شیوه‌ی جۆراوجۆر به‌خه‌ینه‌روو؛ گرنه‌گ ئه‌وه‌یه وه‌رگرتنه‌که‌ خه‌مه‌ت به‌ بیری گه‌شتی ده‌قه‌که‌ بکات. له‌م وه‌رگرتنه‌دا کاکه‌ی فهللاج سه‌رکه‌وتوو بووه. ئه‌مه‌ش له بنیاتی وینه‌ هونه‌ریه‌که‌ی دواتردا ره‌نگی داوه‌ته‌وه، که تیایدا پهنده‌ی ته‌واوکاری «هه‌رکه‌س چال هه‌لکه‌نی بۆ خه‌لک خۆی تیی ئه‌که‌وی» ده‌خزینیتته‌ ناو بیری ده‌قه‌که‌وه. به‌ واتایه‌کی تر، ئه‌م پهنده‌ تیاچوونی رژیمی پاشایه‌تی له‌سه‌ر ده‌ستی گهلانی عیراق و به‌ رابه‌رایه‌تی عه‌بدولکه‌ریم قاسم راده‌گه‌یه‌نیت. هه‌ردوو پهنده‌که‌ له‌ چوارچێوه‌ی بیری خۆیاندا بۆ واتا و مه‌به‌ستیکی تایبه‌ت به‌ کاره‌ینراون و په‌یامی ئازادی و رزگاریی گهلانی عیراق راده‌گه‌یه‌نن. به‌گه‌شتی ده‌توانین بلین پهنده‌ی پیشینان هه‌میشه‌ ئامرازێکی کارای به‌رده‌ستی کاکه‌ی فهللاج بووه و به‌رده‌وام له‌پیناوه‌ ده‌وله‌مه‌ندکردنی بیری ده‌قه‌ شیعریه‌ کانییدا به‌ شیوه‌ و فۆرمی جیاواز به‌ کاری هیناوه. توانایی و دا‌هینانی شاعیر له‌م بواره‌دا، سه‌رنجی هه‌ندێ له‌ ره‌خنه‌گرانی بۆ لای خۆی راکیشاوه (پروانه: فوئاد، ۱۹۷۰: ۲۸).

۳-۲- ئەفسانە

ئەفسانە بەشیکێ تری ئەدەبی فۆلکلۆریک پێک دەهێنیت؛ وابەستەیی قوونای سەرەتایی ژیانی مروفە و دەرئەنجامی هەول و گەڕانیەتی لە پێناو بە دەست خستنی وەلامی پرسیارە بەرایبە کاندای. بە واتایەکی تر، ئەو دونیا تاییبەتەیه کە مروف بوونی خۆی و دەورووبەرە کە یی لیکداوەتەو؛ بۆیە دەبێتە کەرەستەیه کی باش بۆ لیکۆلینەو لە بوارە جیاوازه کانی ژیانی کۆمەلگا؛ چونکە «ئەفسانە گوزارشته لە قوونای منالایی کۆمەلگا؛ باشترین بەلگەیه بۆ زانینی بیروباوەرە کانی خەلک و جۆری بیرکردنەو و زانیاری و شارستانییهت و میژووویان، هەرۆهە ئەو ئاستە ژیری و هوشیاریبیە کی پێی گەشتوون» (صالح، ۲۰۰۹: ۹).

شاعیر پەرۆشی ئەندێشە فراوانی و بیروردی و تیرامانی قوولە. ئەم تاییبەتمەندیانەش لە کرۆکی ئەفسانەدا بەدی دەکرین و دەرگای ئەفراندن لە بەردەم شاعیردا والادە کەن. دیارە شاعیرانی نوێ عەودالی دنیا یەکی ترن؛ دنیا یەکی کە تیکەلە یەکی بیت لە تیرامانە بەرایبە کانی رابردوو و خواستە سەردەمییه کانی ئەمرو؛ ئەمەش لە پەنابردنە بەر ئەفسانەدا خۆی دەدۆزیتەو» (بروانە: علی، ۱۹۷۸: ۱۹-۲۰). هەر لەم گۆشە نیگایەو، کاکە ی فەللاح-یش پە ی بە گرنگی تەوزیف کردنی ئەفسانە بردوو؛ بۆیە لە دەقە کانییدا بەرجەستە ی کردوون. لە دەقی «بەستە ی جەنگاوەریکی نەناسراو»دا، کە گیانیکی پر لە شۆرش و نەبەزین و کۆلنەدانی کورد دەگێریتەو، پەنا دەباتە بەر هەر یەکی لە جنۆکە، دیو، سەمەندەر و لە چوارچیو ئەفسانەییە کە یاندا بیری شیعەرە کە ی پێ دەولەمەند دەکات و پە یامیکی نوێ و رەهەندیکی تازه یان لی بنیات دەنیت:

چەتە و جەردەهای جۆر بە جۆر
رێیان پێ ئەگرتەم بە زۆر
گوللە یان وەکی لێزمە ی باران
بەسەر مندا ئە باران

...

کە ئەیان دیدم راناو ستم
جا ناتۆرە ی جنۆکە یان شوین ئە خستم
جار جار ئە یانکردم بە دیو
وەکی شیت و هـار
یان دێردە ی پەرۆردە ی کیو
منیان زیندە بە چال ئە کرد
لە ئاگرا

منیان بە کۆی زوخال ئە کرد
بەو هەموو خاک و خۆلەو
چال ئە گرت بە کۆلەو
وەکی سەمەندەر
لە پشکو هیلانەم ئە کرد
لە مردنا

...

نه توامه وه

تا موعجیزه‌ی بوونم سه پانده
(کاکه‌ی فه‌للاح، ۲۰۰۴: ۲۰۸-۲۱۳)

گه‌لی کورد له‌وه‌ته‌ی هه‌بووه چه‌وسینراوه‌ته‌وه. دوژمنانی هه‌موو جوژه‌کانی زولم و کوشتن و برینیان له‌سه‌ر تاقی کردووه‌ته‌وه؛ به‌لام هه‌ر کۆلی‌نه‌داوه و سوورتر بووه له‌سه‌ر داوا ره‌واکانی. ئەم راستیه‌ی تۆوی ده‌قه‌که‌ی شاعیری پیک‌هیناوه و هونه‌رمه‌ندانه به‌ستوویه‌تی به‌و که‌ش و رووداوانه‌ی که‌ه‌ب‌لایان به‌شیعره‌که‌ی کردووه؛ ئەویش رۆژگاری دوا‌ی راگه‌یانندی به‌یانی ۱۱ ئازاری سالی ۱۹۷۰یه، که‌ه‌سه‌تکه‌وتگه‌لیکی بۆ کوردانی باشوور فه‌راهه‌م کرد و چوار سال به‌رده‌وام بوو. ئەم پیکه‌وه به‌ستنه، ئەو بۆچوونه‌ی سه‌لاح عه‌بدولسه‌بوورمان بیره‌دینه‌ته‌وه، که‌ه‌ده‌لیت «مه‌سه‌له‌ی به‌کاره‌ینانی ئەفسانه له‌شیعردا هه‌مووی له‌ئاستیکدا نییه؛ هه‌ندێ جار شاعیر به‌جۆریک به‌کاری ده‌هینیت که‌ ئەفسانه‌که‌ ئاوێته‌ی ره‌گه‌زه‌کانی تری شاعر ده‌بیت و سیمایه‌کی داهینه‌رانه‌ی پێ‌ده‌به‌خشن» (الحلاوی، ۱۹۹۴: ۳۰-۳۱).

شاعیر سه‌ره‌تا ره‌هه‌نده ئەفسانه‌یه‌کانی جنۆکه و دیو ده‌کاته نامراز. له‌مه‌شدا دوو په‌یام ده‌گه‌یه‌نیت؛ له‌یه‌که‌میاندا، ئەو بووچونه‌ نا‌قۆلا‌یه‌ی نووسه‌ری عه‌ره‌بی ئەلمه‌سه‌عوودی-مان بیره‌خاته‌وه، که‌ ره‌چه‌له‌کی گه‌لی کورد ده‌باته‌وه سه‌ر جنۆکه‌کانی سه‌رده‌می چه‌زره‌تی سوله‌یمان (بروانه: ئەحمه‌دی، ۲۰۰۵: ۳۱)؛ له‌دووه‌میشیاندا، ئەو ده‌لاله‌ته‌پر له‌خراپه‌کارییه‌ی دیو ئاشکرا ده‌کات، که‌ له‌ئفسانه‌ی کوردیدا تاکی کورد لیکه‌داوه‌ته‌وه (بروانه: مسته‌فا ره‌سوول، ۱۹۷۹: ۱۸)؛ که‌واته هه‌ردوو په‌یامه‌که‌ بنیاتیکی ئەفسانه‌ییان هه‌یه.

وینیه‌کی تری ئەفسانه‌یی، که‌ له‌مه‌ده‌دا سه‌رنج‌مان بۆ‌لای خۆی راده‌کیشیت خۆی له‌وشه‌ی «سه‌مه‌نده‌ر»دا چه‌شار داوه، که‌ له‌ئفسانه‌ی کوردیدا له‌باره‌یه‌وه وتراوه «جانه‌وه‌ریکه له‌ناو ئاگردا په‌یدائه‌بی، ده‌لین وه‌کوو مشکیکی گه‌وره‌وایه و کاتێ که‌ له‌ئاگر بینه‌ده‌ره‌وه ده‌مریت، هه‌ندیک ده‌لین هه‌میشه له‌ناو ئاگردا نییه و هه‌ندی جار دیته‌ده‌ره‌وه» (نووری عارف، ۲۰۰۹: ۵۴۴-۵۴۵). کاکه‌ی فه‌للاح هه‌مان ره‌هه‌ندی واتایی ناو ئەفسانه‌که‌ی به‌کاره‌یناوه؛ به‌کۆکردنه‌وه‌ی ئەم ئەفسانه‌ش ده‌قیکی داهینه‌رانه‌ی دارشتوو و دنیایه‌کی شاعیری وای خولقاندوو که‌ بلیین مانه‌وه‌ی گه‌لی کورد بۆخۆی گه‌وره‌ترین موعجیزه و راسته‌قینه‌ترین ئەفسانه‌ی سه‌رده‌مه.

ئه‌وه‌ی تیبینی ده‌که‌ین، شاعیر زیاتر له‌وه‌قانه‌یدا که‌ هه‌لگری ناوه‌رۆکی نیشتمانی و نه‌ته‌وه‌یین، په‌نای بردووه‌ته‌به‌ر ئەفسانه. له‌مه‌شدا زیاتر ویستوویه‌تی گیانی نه‌به‌زینی ئەفسانه‌ئاسای تاکی کورد پیشان بدات؛ ئەه‌وه‌تا له‌ده‌قی «له‌پال کیلیکدا»، به‌شیک له‌ره‌گه‌زه ئەفسانه‌یه‌کانی ده‌قی پێشوو به‌رجه‌سته‌ده‌کاته‌وه و بیری ده‌قه‌که‌ی پێ‌دادریژیت:

سه‌مه‌نده‌ری

رۆژی به‌قه‌قه‌سه‌ی گه‌یی
وتی: وه‌ره‌با من و تۆ
به‌زمانی وه‌ک ژیه‌مه‌و
چیره‌وکی ئاگراویمان

بنووسینـه وه به پشکـو
 له کونه وه
 له مه لېندی هه زاران کات و شوپنه وه
 وتوو یانه و ده یلینـه وه:
 که سه مه نده ر
 وه ک خدر و ئاوی ژیان
 هه لقاو لای نه فسانه یه
 په له وه ری بی لانه یه
 مه لیک کی بی هیلانه یه
 وه ک چو ن ماسی هه ر له ئاوا
 توپشه به ری ژیان ی ده پیچیتـه وه
 به روژ و شه و
 بو ی بگه ری ن
 له شه پولی گری سوورا
 ده یدوژنه وه
 (کاکه ی فله لاج، ۲۰۰۴: ۲۶۳-۲۶۸)

شاعیر له ریگه ی هه ریبه ک له سه مه نده ر، قه قنه س، خدری زینده وه سی وینه ی چری نه فسانه یی
 به رجه سته کردووه؛ قه قنه سیش وه کوو سه مه نده ر بوون و ژیان و مردنی به نه فسانه وه گری دراوه؛
 نه میس شه یدای ئاگره و گوايه بالنده یه کی ده نگ خو شه و به سوژی خو ی ده سووتی (پروانه: خال،
 ۲۰۰۵: ۳۴۴). هه رچی خدری زینده شه، نه وا له نه فسانه ی کوردیدا له گه ل ئاوی ژیاندا پیکه وه
 گری دراون و بوونه ته ره مزی نه مری و به رده وامیی ژیان (پروانه: که ریم، ۲۰۰۵: ۸۹).
 نه م ده قه ی شاعیر له سالی ۱۹۷۷ دا نووسراوه، که تیایدا تازه خه باتی چه کداری شوړشی نو
 ده سته پیکردبوو؛ ترووسکاییه ک له هیوای بو کومه لانی خه لکی کوردستان گه راندبووه وه؛ دوا ی
 نه وه ی که نسکو ی سالی ۱۹۷۵ ته واو بی ئومیدی کردبوون. هه ر بو یه، جاریکی تر رابوونی شوړش
 نه وه ی به رژی می نه وکاته ی عیراقی راگه یاند، که کوتایه هاتنی کورد هاوشیوه ی سه مه نده ر و
 قه قنه س، په روانه و خدری زینده و ئاوی ژیان نه فسانه یه:

که ی هونه ری جوانه مه رگی و
 گری په رستی بو بی هه ست و
 گیانیک کی وه ک په روانه یه
 نه و به هره یه
 بو مروقی را کشاوی نه و خاکه یه
 (کاکه ی فله لاج، ۲۰۰۴: ۲۶۸)

۳-۳- گۆرانی

گۆرانی بریتییە لەو شیعرە فۆلکلۆریانە ی که ناوەرۆکیکی لیری کیان هەیه. ئەم شیعرانە هەلگری هەست و سۆزی تاکی کوردن که بە شیوەیەکی سادە دەریانپێوێ. بە بروای عێزەدین مستەفا رەسوول، «گۆرانی کۆنترین بەشی ئەدەبی فۆلکلۆر» (۱۹۷۹: ۷۵). هەر یەک لە سادە و ساکاری، بەربلاوی، میلیبوون، رەسەنایەتی لە خەسلەتە دیارەکانی گۆرانیی کوردین. سروشت و تاییبەتمەندییەکانی زمانی کوردی لە رووی ئاوازدارییەو، یارمەتیدەریکی باش بوو بۆ دەولەمەندیی فۆلکلۆرمان لە بواری گۆرانییدا. ئەم لایەنەش سەرنجی هەندێ لە رۆژھەڵاتناسەکانی بۆ لای خۆی راکیشاوێ و لەو روووە ئەبۆقیان پێی وایە تاکی کورد گیانی شاعیرانە ی تێدایە و لە گۆرانی و تندا بەتوانان (۱۰).

کاکە ی فەللاح-یش چ وە ک تاکیکی ئەو گەلە و چ وە ک شاعیریش، خۆی بێ بەش نە کردووێ لەم سامانە نەتەووییە؛ هەرچەندە بەراورد بە بەشەکانی تری فۆلکلۆر، کەمتر سوودی لە گۆرانی وەرگرتووێ. بە بروای ئییمە هۆکاریکی ئەم حالەتە بۆ ئەوێ بە بەشی گەورە ی گۆرانیی کوردی خۆی لە وەسفی جوانی و خۆشەویستی ئافرەتدا دەبینیتەو؛ کاکە ی فەللاحیش، بە دەگمەن نەبیت، شیعی بۆ جوانی و خۆشەویستی ئافرەت نەنووسیوێ، کە بە بروای ئییمە ئەمە تاییبەتمەندییەکی جیاکەرەوێ شاعیرە.

بەم جۆرە بە وردبوونەوێمان لە بەرھەمە شیعییەکانی، دەبینین تەنھا لە دوو دەقدا پەنای بردووێتەبەر گۆرانی؛ لە هەردوو کیشیاندا تەنھا دێریکی وەرگرتووێ. لە دەقی «دەزانی بۆ؟» دا، «پەردە یەکی رەشبینیی چر دەستی گرتووێ بەسەر تاکی کردنەوێ شیعییە کەدا؛ ئەو رەشبینیی ئەگەرچی بەشیکێ لە واقعە سیاسییە کەوێ سەرچاوە ی گرتیی، بەلام زیاتر بەرەوێ چوارچیوێ کەسیە کە چۆتەو» (قادر کەریم، ۲۰۰۶: ۱۰۷). هەر ئەم بارەشە وای کردووێ پەنا بیاتەبەر دێرەشیعیکی ناو گۆرانیی فۆلکلۆری «خەبەر بەرە بۆ خزمانم / ئاگر بەر بۆتە خەزمانم»، کە هەمان هەستی تێدا زالە:

دەزانی بۆ من وە ک تۆ نیم،
پەرت و پەریشانم، کۆ نیم؟
«خەبەر بەرە بۆ خزمانم
ئاگر بەر بۆتە خەزمانم»
ناخی خەمەم هیندە قوولە
بوومە لەرزە ی هیچ خۆشییە ک
ئەم دنیا یە بەهەژینیی
دەریاکەم ناخاتە جوولە
(کاکە ی فەللاح، ۲۰۰۴: ۳۰۵-۳۰۶)

شاعیر لە دەقی «شیعییش ئەگری» دا، کە بۆ جوانەمەرگ بوونی دوو کچی شاعیر حەسیب قەرەداغی، نووسیوێتی، زۆر بە شیوەیەکی هونەرماندانە سوودی لە گۆرانیی فۆلکلۆری کوردی وەرگرتووێ و دەلیت:

کە من هاتم
 هەنێسک ئەبوت:
 لەبەر دوو جوانەمەرگە کە
 جارێ گەر وو جی نایەم
 لەبەر گریان
 کە من هاتم
 فەرھەنگی خەمە کە ی بابە
 هەر گەر و گەر تر ئە بوو
 نە ک هەر کـه ژال
 وا بە هاریشی گرتە خو
 کە من هاتم
 گویم لە نالە و شیوەنی بوو
 هەر ئەبوت و ئەبوتەو
 «هەر کۆچ کۆچت بوو، کۆچ نەبرایەو»
 کۆچ بوو بە ناگر نە کوزایەو»
 (کاکە ی فەللاح، ۲۰۰۴: ۳۶۶-۳۶۷)

شاعیر بێ هیچ دەست کارییە ک، گۆرانییە کە «هەر کۆچ کۆچت بوو، کۆچ نەبرایەو» / کۆچ بوو بە ناگر نە کوزایەو» ی وەرگرتوو (زامدار، ۱۹۷۵: ۲۵) و بە شیوەیە کە جوان کردوو یە تی بە تەواو کەری ئەو کۆستە گەرەبە ی کە بەر حەسب قەرەداغیی شاعیر کەوتوو؛ بەو ی لە ماویە کە زۆر کەمدا دوو کچی بە ناوە کانی کە ژال و بە هار کۆچی دواییان کرد. بێر و ئاوازی خەماویی گۆرانییە کە هاوئاھەنگن لە گەل بێر و ئاوازی دەقە کە بە گشتی؛ ئەمەش سەر کەوتن بۆ تەوزیف کردنە کە مسوگەر دە کات.

۳-۴- حیکایەت (چیرۆک / سەرگوزەشتە)

بە شە کانی ئە دەبی فۆلکلۆریکی کوردی هەر یە کە بیان خاوەنی تایبە تمەندیی خۆیانن. حیکایەت یان چیرۆکی گۆی ناگردان بۆخۆی «بەر و پێش چوونیک ی میژوویی ئەفسانەییە و لە رووی فۆرم و دارشتنەو لەو ئە چیت... کەرەسە ی ئەفسانە لە خەیاڵ و پرپووچەو وەرگیراوە، بە لام کەرەسە ی چیرۆک لە ژیاوە وەرئەگیرێ» (مستەفا رەسوول، ۱۹۷۹: ۲۴). بە واتایە کە تر، حیکایەتە فۆلکلۆریکە کان زاده ی سەردەمی ژیار و ژیربوونی مروفن؛ هەر بۆیە گەر هەندێ زیادەرۆیی خەیاڵیان تێدا بیت ناگاتە ئەو ئاستە ی لە ئەفسانە دا هە یە. هەریە ک لە رەگەزە کانی وە ک کەسایە تی، رووداو، شوین، کات، دیالۆگ بە زمانیک ی سادە و ساکار پێکەو و گری دراون و رووداویک یان زیاتر دە گێرنەو کە لە ژیاوە زۆر دوور نییە. پالەوان و رووداوی ناو ئەم حیکایە تانە، بە هۆی بەربلاوی و ئاشنا بیان لای خەل ک، زۆر جار دە بنە کەرەستە ی شیعری و شاعیری نوێخواز پەنایان دە باتە بەر. کاکە ی فەللاح وە ک شاعیریک لە هەندێ دەقدا سوودی لە حیکایەت ی فۆلکلۆری وەرگرتوو. ئەم سوود وەرگرتنە هەندێ جار تەنھا لە رووی هونەر بیەو بوو؛ بۆ نمونە سەرەتای هەردوو دەقی «نیرۆن چیرۆک بە هەلبەست»، «چوار دلۆپی قەتیس ماو»، بە «هەبوو... نەبوو» دەست پێدە کات. ئەم

سهره تایش، کلیل و ناسنامه‌ی حیکایه‌تی فۆلکلۆریکه و و له‌گه‌ل بیستنیدا گوڤگر ده‌که‌وتیه بیر کردنه‌وه و سهرسورمانه‌وه؛ سهرسورمان له‌وه‌ی چی هه‌یه و چی نییه؟ ئەمه‌ش به‌شیکه له فه‌لسه‌فه‌یه‌کی دوانه‌یی، که دنیایی و گومان له هه‌ر یه‌که‌یان رێژه‌یه‌ک له‌وه‌ی تری به‌رکه‌وتوووه (پروانه: ئیبراهیم حه‌سه‌ن، ۲۰۰۷: ۳۰۲-۳۰۳).

کاکه‌ی فه‌للاح-یش، ئەو «هه‌بوو... نه‌بوو» ه‌ی کردوو به‌ ده‌روازه‌ بو دوو ده‌قی ناوبراو، که هه‌ر دوو کیان چیرۆکی رووداوی راسته‌قینه‌ ده‌گیرنه‌وه و دنیایی له‌ روودانیاندا روونه. هه‌ر بۆیه، به‌ لای ئیمه‌وه هۆکاری به‌کاره‌ینانی ئەم شیوازی ده‌ستپێکردنه‌ لای شاعیر، بۆ ئەوه ده‌گه‌رێته‌وه که هه‌ردوو ده‌قه‌که‌ چیرۆکه‌شعیرن. له‌ ده‌قی «نیرون» دا، شاعیر درنده‌یی نیرونی ئیمپراتۆری رۆمانی ده‌گیرێته‌وه و له‌ ده‌قی «چوار دلۆپی قه‌تیس‌ماو» یشدا، باس له‌ چیرۆکی کوچ‌کردنی چوار منالی هونه‌رمه‌ند ده‌کات؛ ئەوه‌تا له‌ ده‌قی نیروندا ده‌لێت:

له‌ ده‌وری کۆنی رابردوو
هه‌بوو نه‌بوو «نه‌یروون» ی بوو
نه‌یروونی خوینرێژ و زۆردار
جانه‌وه‌ری بوو شیت و هار
ته‌نها به‌ناو ئاده‌میزاد بوو
درنده‌یه‌کی به‌رباد بوو
(کاکه‌ی فه‌للاح، ۲۰۰۴: ۱۳۳)

له‌ ده‌قی «چوار دلۆپ فرمیس کی قه‌تیس‌ماو» یشدا ده‌لێت:

مناله‌کان!
ئهی بالداره‌ بی‌باله‌کان
هه‌بوو، نه‌بوو
رۆژگاری بوو
به‌هاری بوو
ده‌شت و ده‌ری رازاوه‌ بوو
گۆله‌باخی گه‌شاوه‌ بوو
ده‌می ئاوتنگ، ده‌می باران
سه‌وزایی و فه‌ریان ئە باران
(کاکه‌ی فه‌للاح، ۲۰۰۴: ۱۹۶)

شاعیر بۆ بنیات‌نانی چیرۆکی رووداوه‌ کۆن و نوێیه‌کانیش، هه‌مان شیوازی ده‌ستپێکی به‌کاره‌یناوه؛ چون‌که‌ ده‌زانیت ده‌رپرینی هه‌بوو... نه‌بوو، له‌ قوولایی نه‌ستی خوینەر و گوڤگر دایه. هه‌ر له‌ چوارچێوه‌ی زیندوو‌کردنه‌وه‌ی حیکایه‌ته‌ فۆلکلۆریکه‌کاندا، کاکه‌ی فه‌للاح له‌ ده‌قی «په‌پووله‌کان» دا، ئاماژه‌ به‌ حیکایه‌تی فۆلکلۆریکی «هه‌زار و یه‌ک شه‌وه» ده‌دات و به‌ شیوه‌یه‌کی داھینره‌انه‌ ئاوێته‌ی شیعه‌که‌ی ده‌کات:

ئهم ولاته
 دارستانی کاره ساته
 ئهم هه زارو به ک شه وه یه
 شاره و هی زه رده والیه
 فاشسته کان
 گورگه ره گه ز په رسته کان
 پر به دنیا له لورین
 تامه زړوی فرمیس ک و خوین
 (کاکه ی فه للاح، ۲۰۰۴: ۳۴۷)

سه رباری ئه وه ی ئهم ده قه چوارچپوه یه کی که سی هه یه و خوی له تاسه ی دووری شاعیر بو
 نه وه کانی، ژبوار و سانا و سۆمادا، ده بینیته وه، ده شچیته نیو خه مه گشتیه که ی کوردان له و ساله
 (۱۹۸۸) دا، که بو کوردانی عیراق به شوومترین سالی سه ده ی بیستم داده نریت، چون که رژی می
 به عس تییدا ده ستی کرد به پرۆسه کانی کیمیا باران کردنی هه له بجه و ئه نفال، ئه مه ش برین و
 خه میکی نه پراوه یه. به ستنه وه شی به حیکایه ت ی هه زار و یه ک شه وه، له خزمه ت ئه و بیره ی ده قه که
 هاتوو و به شیوه یه کی ئورگانی کی و بو گه یانندی مه غزای نه هاهمه تیبه کی بیکوتایی نوږ
 به رجه سته کراوه؛ چون که یه کیک له چه م که بنه ره تیبه کان، که له پشت داهینانی حیکایه ت ی هه زار
 و یه ک شه وه وه یه، درپژهدان و نه پراوه بی باس و حیکایه ت ه کانه. ئه مه ش نه خشه ریگای شه هره زادی
 شازن بووه له پینا و ئه وه ی جلّه وی بیر ی شه هریاری پاشا رابکیشیت و خوی له کوشتن رزگار بکات
 (پروانه: کحلی خلیده، ۲۰۱۲-۲۰۱۳: ۱۷۹-۱۸۰). ته وزیف کردنی حیکایه تی فولکلوری به م
 چه شنه ده بیته سه رچاوه بو وینه و بیریکی تازه و له گه ل خویدا خوینه ر په ل کیش ده کات.

۳-۵- دابونه ریت

کوردیش وه ک هه ر نه ته وه یه کی تر، خاوه نی کۆمه لیک ره وشت و دابونه ریته. له به شیک له م
 دابونه ریتانه دا له گه ل نه ته وه کانی دراوسیدا هاوبه شه و به شیکی تریان تایبه ته به کورد خوی.
 ههروه ک چۆن به شیک له دابونه ریته کان به ستران به کات و وه رژیکی دیاری کراوه وه و
 به شیکیشیان کراوه و ده کریت له هه موو کاتیکدا ئه نجام بدرین، هه ندیک له دابونه ریته کان
 به پیتی گۆرانی رۆژگار گۆراون یا هه ر نه ماون و به شیکی تریان تا ئیستاش که م و زۆر په پیره وده کرین
 (پروانه: ئیبراهیم عزیز، ۱۹۸۸: ۱۳)؛ نه ک هه ر ئه وه، به لکوو به لای هه ندی که سه وه په پیره کردنیان
 کاریکی پیروزیسه. کاکه ی فه للاح، وه کوو که س و وه ک شاعیر، له هه ندی ده قدا سوودی له م
 سه رچاوه خۆمالیه وه رگرتوو و له بنیاتی شیعره کانیدا به رجه سته ی کردوو؛ ئه وه تا له ده قی
 «فهلسه فه ی ژبان» دا، سه رنجمان بو نهریتی «تۆله سه ندن» راده کیشیت:

هه ندیکیش ئه لاین ژین: شه رکردنه
 بو تۆله سه ندن هیرش بردنه
 (کاکه ی فه للاح، ۲۰۰۴: ۱۱۰)

راسته میلله تی کورد میلله تیکی لیبوردهیه، به لام هه رکاتیک تاکی کورد ههستی بهوه کردبیت که دهچه وسینریتته وه و دهویستریت زیاتر ژێردهسته بکریت، ئەوا تۆله سه ندنه وهی به ئەرکی خۆی زانیوه؛ نهک هه ر ئەوه به لکوو بیدهنگ بوون و بی هه لویستی به کاری نامهردانه له قه له م داوه؛ له گه ل ئەوه شدا، له هه ندی ناوچه خه لک ده که ویتته نیوان شه رکه ران و ئاشته وایی رووده دات (بروانه: بایه زیدی، ۱۹۸۲: ۵۵، ۷۴). لیبه دا کاکه ی فه للاح وینه ی بیرکردنه وه ی به شیکی کۆمه لگای کوردیی بۆ گرتووین؛ ئەو به شه ی که باوه ری ته وای به تۆله سه ندنه وه هه یه. ئەمه له کاتیکدا یه خودی شاعیر به رده وام هه لگری بیروباوه ریکی ئاشتی خوازانه بووه و ئەمه له نیو شیعره کانیدا وه ک ئەوه ی به روونی له ده قه کانی «به سته یه ک»، «کونه په پوو» و «تاسه یه ک» دا ده بینریت (بروانه: کاکه ی فه للاح، ۲۰۰۴: ۳۸، ۴۸، ۱۵۸).

نه ریتیکی تر له و نه ریتانه ی له به ره مه شه یه کانی شاعیردا رهنگی داوه ته وه، نه ریتی پرسه گیران، شین و شه پۆر و قورپتوانه، که له دوای له ده ستدانی ئازیزیک یا که وتنی کۆستییک ئەنجام ده دریت. ئەوه تا شاعیر له ده قی «بۆ هیوای خوشکه زام» په رده له سه ر ئەو باره ده روونییه نائارامه لاده بات، که شه هیدبوونی هیوای جوانه مه رگ لای شاعیر و بنه ماله که ی جیی هیشته وه و ده لیت:

له دووره وه که هه والی جه رگیری تۆم بۆ هه ات
مه لی تاسه م هه لفری بۆ ئاسمانیکی کش و مات

...

گوئی شل بکا بۆ شیوه نی گه رم و گوپی رۆله رۆ
دایک و باوک و خوشک به تۆ رهنج بابر دووی ره نجه رۆ
ئاخ کۆستی تۆ، وه ک گولله که، چزا به سه ر دلمانا
کولانه وه ی زامی ناسۆر هه ر ئەژی له گه لمانا
(کاکه ی فه للاح، ۲۰۰۴: ۲۳۲-۲۳۳)

له باره ی ئەم نه ریته لای کوردان، مه لا مه حموودی بایه زیدی ده لیت «ئه گه ر گه نچیک مردبی شینی گه رمی بۆ ده گیرن، غه مگین ده بن و جلی ره شی بۆ له به ر ئە که ن» (۱۹۸۲: ۲۹). هه ر له چوارچیه ی ئەم نه ریته دا له ده قی «په پووله پایزه» دا ده لیت:

که بالدارئ

له هیلانه ی گه رم و گوپرا
به چکه ئە کا و
به هه ر هۆیه ک
هیلانه که ی لی ئە شیوی
دلّه ی که ساسم لی ره وه
له گه ل ئەوا قورئه پیوی

(کاکه ی فه للاح، له شیعره بلاونه کراوه کانی)

شاعیر لیره دا په نای بو نه ریتی قورپیوان بردووه؛ ئەمەش لووتکه ی دەربرینی خەم و په ژاره یه و له کاتی له دەست دانی که سیکى زور ئازیزدا ئەنجام دەدریت (بروانه: کۆمه له نووسەر، ۲۰۰۹: ۶۴). ههست ناسکیى شاعیر و خوشه ویستی بو بالنده له په ی بردنی بو ئەم نه ریته رهنگی داوه تهوه؛ بۆیه ده بینین له گه ل شیانى هیلانه ی بالداره که دا، دلى شاعیر کۆستی ده که ویت و ده بیته هاو به شی و له گه لیدا قورده پیویت.

۳-۶- یاری

یاری رایه لیه کی به هیزی نیوان مرۆف و که له پووره؛ پیوستیه کی سروشتی مرۆفه و هه ر له مندالییه وه له گه لیدا بالاده کات تا کوو پیر ده بیت. هه موو ته مه نیکیش کۆمه له یارییه کی تایبه ت به خوی هه یه؛ به وه ش، یاری ده بیته «به شیکی گرنگ له سامانی نه ته وایه تی، چونکه په یوه ندییه کی به هیزی هه یه له گه ل ژیانى مرۆفدا. له هه مان کاتدا، له گه ل به شه کانی تر دا یه کتر ته واده که ن و ئەلقه کانی ئەو زنجیره پرده که نه وه که پیى ده گوتریت فۆلکلور (فه خری، ۱۹۹۳: ۱۷).

که له پووری گه لی کوردیش سه رمایه یه کی به نرخی له یاریدا هه یه، که له زور کۆنه وه جیی خوی له ناو لاو و جوان و پیردا کردووه ته وه (بروانه: نه به ز، ۱۹۸۳: ۸). کاکه ی فه للاح، گه ر به که میش بیت، سوودی له یارییه فۆلکلورییه کان وه رگرتووه و به رگیکى نوښى به به ردا کردوون. یه کینک له و یاریبانه ش، یاری «خالخۆکه» یه. ئەم یارییه وا ئەنجام دەدریت که کۆمه لیک مندال کۆ ده بنه وه و خالخالۆکه یه ک ده خه نه سه ر ده ستی یه کینکیان و لى ده پرسن: خالخالۆکه مالى خالم له کوپیه؟ تا ده فریت؛ له ئەنجامدا به هه ر لایه کدا فری مناله کان شوینی ده که ون و مانای وایه مالى خال له و لایه دایه؛ تاوه کوو خالخالۆکه که له چاوان ون ده بیت و به م شیوه یه یارییه که دووباره ده که نه وه (حسن قادر، ۲۰۱۹). به سوودوه رگرتن له م یارییه، کاکه ی فه للاح دوا ده قى ژیانى خوی هه ر به ناوی خالخالۆکه وه داده ریژیت و ده لیت:

خالخالۆکه
مالى خالم له کوپیه؟
تۆ ئەیزانى
له شاره یان له دى یه
به شوین تۆدا
من فرینم هه ز لئیه
مالى خالت
ئێسته له وى نه ماوه
کانى وشکه
کارێزه که ی بى ئاوه
دار و دره خت
بۆخوی زه رده هه لگه راوه
بى دوو که له
هه موو ئەو ناوه ناوه
هه رچی مه له
هیلانه یان شیواوه
نه باعه باع

شوان شمشالی شکاوه
 نه شاییه
 نه سهیرانه نه راوه
 بو کوی ئه چی؟
 کی ئه لی خالۆش ماوه
 ههتا زووه با بگه پینه دواوه

(کاکه ی فه للاح، له شیعره بلاونه کراوه کانی، میژووی ئه یلوولی ۱۹۹۰ ی له سه ره)

شاعیر ته نانه ت له رووی فۆرم (کیش و سه روا و زمان) هه وه سوودی له یارییه که وه رگرتووه، به لام ناوه رۆک و بیریکی سیاسی تازه ی پی به خشیوه و په رده ی له سه ر ئه و کولکارییه لاداوه که له هه شتاکانی سه ده ی رابردوو له سه ر ده ستی رژی می له ناوچووی به عس به سه ر دیهاته کانی کوردستاندا هاتبوو و ته نانه ت سروشتی دیهاته کانیش له و ویرانکارییه بی به ش نه بوون. به م جو ره، شاعیر له ریگه ی یارییه که وه رابردوو ی به ئیستاوه گری داوه و مه غزایه کی ده وله مند ی پی به خشیوه.

۴- ئه نجام

ئه و واقیعه سیاسی و ئه ده بی و رۆشنیری و کۆمه لایه تییه نوپیه ی، که له چاره کی یه که می سه ده ی بیسته م له باشووری کوردستان هاته کایه وه، له شیعریشدا ته کانیکی به لایه نی نه ته وه یی دا؛ یه کی ک له وه ههنگاوانه ش خۆی له بایه خدانی شاعیرانی نو ی به که له پووری ده وله مند ی کوردی ده بینیته وه و ئه مه له فۆرم و ناوه رۆکی ده قه شیعییه کانیندا رهنگی داوه ته وه. پیره میرد ده رکه وتوو ترین شاعیری نو یی کورده که به شیوه ی جو راوجۆر بایه خی به به شه جیاوازه کانی که له پووری میلی داوه و سیمایه کی دیاری به ره مه شیعییه کانیشیتی.

کاکه ی فه للاح دووه م شاعیری نو یخوازی کورده که گرنگی به سامانی که له پوور داوه؛ له م ههنگاوه شدا جی په نجه ی پیره میرد ده بینین؛ هه رچه نده بو خۆی دانی پیدانانیت، ئه مه ئه گه ر به شیکی له درپژه دان به چاپ کردنه وه و بلاو کردنه وه ی په نده پیشینانه کانی پیره میرد و چاپ کردنه وه ی حیکایه ته که له پوورییه کان و چه ند به ره میکی تر و بایه خدانی تاییه تی به فۆلکلۆر له رۆژنامه ی ژین، که بو ماوه ی چوارسال (۱۹۷۰-۱۹۷۴) ده ریکردوه، خۆی بینیته وه، ئه وا به شه که ی تری له ره نگدانه وه ی زۆری فۆلکلۆر له ده قه شیعییه کانیدا ده بینریت. کاکه ی فه للاح له رووی چه ندیتیه وه، به پله ی یه که م سوودی له په ندی پیشینان، پاشان هه ر یه ک له ئه فسانه و گۆرانی و حیکایه ت و دابونه ریت و یاری وه رگرتووه. کاکه ی فه للاح له رووی چۆنیتیه وه، هونه رمه ندانه مامه له ی له گه ل به شه جیاوازه کانی که له پووردا کردوه؛ زۆریه ی کات دا هینه رانه ناوئیه ی که شه شیعییه که ی کردوون و بو گه یاندنی بیر و په یوه ندی نو ی هیناونی.

سەرچاوه کان

کوردی:

ناشنا، ئومید (۲۰۰۲). گۆران: نووسین و پەخشان و وەرگێراوه کانی. ههولێر: چاپخانهی وهزارهتی پەرورده.

ئێبراهیم ههسەن، مه‌ولوود (۲۰۰۷). پێکهاتهی ئەفسانهی کوردی. سلێمانی: چاپخانهی رهنج.

ئێبراهیم عه‌زیز، عومەر (۱۹۸۸). هه‌ندێ داب‌ونه‌ریتی باوی کورده‌واری. به‌غدا [؟].

بایه‌زیدی، مه‌لامه‌حموود (۱۹۸۳). داب‌ونه‌ریتی کورده‌کان. وەرگێرانی شوکریه‌ ره‌سوول، به‌غداد: چاپخانهی العداة.

پیره‌مێرد، حاجی توفیق به‌گ (۲۰۱۰). دیوان. ۳ به‌رگی، سلێمانی: چاپخانهی شقان.

هه‌سەن قادر، عه‌بدوڵلا (۲۰۱۹). «چاوپێکه‌وتن له‌گه‌ڵ مامۆستا عه‌بدوڵلا هه‌سەن قادر (که‌له‌پوورناس)». گه‌رمیان (۳/۳).

حوسین، هه‌یمداد (۲۰۰۷). ئەده‌بیاتی فۆلکلۆری کوردی. که‌رکووک: چاپخانهی شه‌هید ئازاد هه‌ورامی.

هه‌مه‌ئهمین قادر، هه‌مه‌ (کاکه‌ی فه‌للاج) (۱۹۵۹). «یادی شوێرشێ چوارده‌ی گه‌لاوێژ». رۆژنامه‌ی ژین، ژماره‌ ۱۹۸۴ (۱۱/۲).

--- (۱۹۸۰ ئەلف). دیوان. عیزه‌دین مسته‌فا ره‌سوول پێشه‌کی بۆ نووسیه‌وه، به‌غداد: چاپخانه‌ی الحواذث.

--- (۱۹۸۰ ب). کاروانی شیعری نوێی کوردی. به‌غداد: چاپخانه‌ی حسام.

--- (۲۰۰۴). دیوان. کۆکردنه‌وه‌ی بنه‌ماله‌ی شاعیر، سلێمانی: چاپخانه‌ی کارۆ.

--- (?). ده‌ستنووسی شیعره‌ بلاونه‌کراوه‌کانی.

خاڵ، شیخ محه‌مه‌د (۲۰۰۵). فه‌ره‌نگی خاڵ. هه‌ولێر: چاپخانه‌ی وهزاره‌تی پەرورده.

خه‌زنه‌دار، مارف (۲۰۱۰). مێژووی ئەده‌بی کوردی. به‌رگی شه‌شهم، هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و بلاوکردنه‌وه‌ی ئاراس، چاپی دووهم.

ره‌سوول ئێبراهیم، شوکریه‌ (۱۹۸۴). ئەده‌بی فۆلکلۆری کوردی. به‌شی دووهم، هه‌ولێر: چاپخانه‌ی زانکۆی سه‌لاحه‌دین.

زامدار، مه‌حموود (۱۹۷۵). بۆنی هه‌لالان دێ. به‌غداد: چاپخانه‌ی الزمان.

شاره‌زا، که‌ریم (۲۰۰۵). ئەفسانه‌ له‌ شیعری هاوچه‌رخێ کوردیدا، هه‌ولێر: چاپخانه‌ی رۆشنبیری.

فه‌خری، نه‌سرین (۱۹۹۳). یاری له‌ کورده‌واریدا. به‌رگی یه‌که‌م، به‌غداد: چاپخانه‌ی دارالحریة.

- فوناد، ئیحسان (۱۹۷۰). «دهقی کاروانی وشه له تهرزووی ره خندهدا». گۆفاری برابیه تی، ژماره ۷، تشرینی یه کهم.
- که ریم، توفیق (۲۰۰۵). کاریگه ری ئیسلام له سه رکه ئوووری کورد: ئه فسانه. بهرگی دووهم، ههولیر: چاپخانه ی رۆژهه لات.
- که ریم، فه رهاد قادر (۲۰۰۶). ریبازی شیعی کاکه می فه للاح. نامه ی ماسته ری کۆلیجی زمان، زانکۆی سلیمانی.
- کۆمه لێک نووسه ر (۲۰۰۹). سه رنجیک له ده روزه ی فۆلکلۆری کورده وه. ههولیر: ده زگای چاپ و بلاوکردنه وه ی ئاراس، چاپی دووهم.
- گۆزان، عه بدوللا (۱۳۸۴). دیوان. تاران: چاپخانه ی دالاهۆ.
- محهمه د مه حموود، شنۆ (۲۰۱۲). ده ق ئاوێزان له شیعی نوێی کوردیدا. سلیمانی: چاپخانه ی بینایی.
- مسته فاره سوول، عیزه دین (۱۹۷۹). لیکۆلینه وه ی ئه ده بی فۆلکلۆری کوردی. سلیمانی: چاپخانه ی زانکۆی سلیمانی، چاپی دووهم.
- موکری، کامه ران (۱۹۸۴). ئه ده بی فۆلکلۆری کوردی. به شی یه کهم، ههولیر: چاپخانه ی زانکۆی سه لاحه دین.
- نه به ز، توفیق (۱۹۸۳). هه ندیک له یارییه ره سه نه کانی کورده واری. به غداد: چاپخانه ی الحوادث.
- نووری عارف، محهمه د (۲۰۰۹). فه ره نه نگی نالی، سالم، کوردی. ههولیر: ئاراس.
- عه ره بی:**
- الحلاوی، یوسف (۱۹۹۴). الاسطوره فی الشعر العربی المعاصر. بیروت: دار الاداب.
- صالح، عبدالرزاق (۲۰۰۹). الاسطوره والشعر. دمشق: دار الینابیع.
- علی، عبدالرضا (۱۹۷۸). الاسطوره فی شعر السیاب. بغداد: منشورات وزارة الثقافة والفنون.
- کحلی خلیده، ماهر (۲۰۱۲-۲۰۱۳). أثر الف لیلة ولیلة فی الشعر العربی المعاصر. رساله ماجستیر، کلیه الاداب، اللغات والفنون، جامعه وهران، الجزائر.
- میراوی، عبدالوهاب (۲۰۱۵). «التراث الشعبي و حدائة النص الشعري المعاصر». مجلة الثقافة الشعبیه، العدد ۳۰، صیف.